

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 28ης Ιουλίου 2011

«Οδηγία 2005/85/ΕΚ – Ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα – Έννοια της “αποφάσεως επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν” κατά το άρθρο 39 της οδηγίας αυτής – Αίτηση υπηκόου τρίτου κράτους να του χορηγηθεί καθεστώς πρόσφυγα – Μη συνδρομή των όρων που δικαιολογούν την παροχή διεθνούς προστασίας – Απόρριψη της αιτήσεως μέσω ταχείας εθνικής διαδικασίας – Μη πρόβλεψη δυνατότητας προσφυγής κατά της αποφάσεως να υπαχθεί η αίτηση σε ταχεία διαδικασία – Δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας»

Στην υπόθεση C-69/10,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το tribunal administratif (Λουξεμβούργο) με απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2010, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Φεβρουαρίου 2010, στο πλαίσιο της δίκης

Brahim Samba Diouf

κατά

Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. N. Cunha Rodrigues, πρόεδρο τμήματος, A. Arabadjiev, A. Rosas (εισηγητή), U. Lethmus και A. Ó Caoimh, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: R. Sereș, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 19ης Ιανουαρίου 2011,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο Samba Diouf, εκπροσωπούμενος από τους O. Lang και G. Gros, avocats,
- η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C. Schiltz,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και N. Graf Vitzthum,
- η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη Μ. Μιχελογιαννάκη,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Wissels,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη Μ. Κοντού-Durande,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Μαρτίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1. Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ L 326, σ. 13, και –διορθωτικό– ΕΕ 2006, L 236, σ. 36).

2. Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του B. Samba Diouf, Μαυριτανού υπηκόου χωρίς νόμιμη διαμονή, και του Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration (Υπουργού Εξωτερικών και Μεταναστεύσεως) του Λουξεμβούργου, όσον αφορά την απόρριψη, στο πλαίσιο ταχείας διαδικασίας, της αιτήσεως που υπέβαλε ο ενδιαφερόμενος να

του χορηγηθεί καθεστώς πρόσφυγα, λόγω μη συνδρομής των όρων που δικαιολογούν την παροχή διεθνούς προστασίας.

Το νομικό πλαίσιο

Η κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης

Ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

3. Το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου», ορίζει:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικαστεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευτεί δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.

[...]

Η οδηγία 2005/85

4. Η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2005/85 ορίζει:

«Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων άσυλο να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων ασύλου το συντομότερο δυνατόν. Η οργάνωση της επεξεργασίας των αιτήσεων αυτών θα πρέπει να επαφθεθεί στη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών, ούτως ώστε, ανάλογα με τις εθνικές ανάγκες, να δίδουν προτεραιότητα ή να επισπεύδουν την επεξεργασία οιασδήποτε αίτησης, λαμβάνοντας υπόψη τις προδιαγραφές της παρούσας οδηγίας.»

5. Η πρώτη περίοδος της δέκατης τρίτης αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«Προς τον σκοπό της ορθής αναγνώρισης των ατόμων που χρήζουν προστασίας ως πρόσφυγες κατά την έννοια του άρθρου 1 της σύμβασης [περί του καθεστώτος των προσφύγων της 28ης Ιουλίου 1951 (στο εξής: σύμβαση της Γενεύης)], κάθε αιτών θα πρέπει, με ορισμένες εξαιρέσεις, να έχει πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες, τη δυνατότητα να συνεργάζεται και να επικοινωνεί καταλλήλως με τις αρμόδιες αρχές ώστε να υποβάλλει τα στοιχεία της υπόθεσής του, καθώς και επαρκείς διαδικαστικές εγγυήσεις για να προωθεί την υπόθεσή του σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.»

6. Η εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω οδηγίας προβλέπει:

«Σύμφωνα με βασική αρχή της κοινοτικής νομοθεσίας, οι αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου και περί ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα πρέπει να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου [267 ΣΛΕΕ]. Το κατά πόσον η προσφυγή είναι αποτελεσματική, μεταξύ άλλων όσον αφορά την εξέταση των σχετικών γεγονότων, εξαρτάται από το διοικητικό και δικαστικό μηχανισμό κάθε κράτους μέλους ως σύνολο.»

7. Το άρθρο 23 της οδηγίας 2005/85, με τίτλο «Διαδικασία εξέτασης», ορίζει:

«1. Τα κράτη μέλη εξετάζουν τις αιτήσεις ασύλου στο πλαίσιο διαδικασίας εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την ταχύτερη δυνατή ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, όταν δεν μπορεί να ληφθεί απόφαση εντός εξαμήνου, ο ενδιαφερόμενος αιτών:

α) είτε ενημερώνεται σχετικά με την καθυστέρηση·

β) είτε λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεως, πληροφορίες σχετικά με το χρόνο κατά τον οποίο αναμένεται η απόφαση επί της αιτήσεώς του. Η ενημέρωση αυτή δεν θεμελιώνει υποχρέωση των κρατών έναντι του αιτούντος να λάβουν απόφαση εντός της συγκεκριμένης προθεσμίας.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να δώσουν προτεραιότητα ή να επιταχύνουν τυχόν εξέταση σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II, μεταξύ άλλων όταν η αίτηση είναι πιθανόν να θεωρηθεί ως βάσιμη ή όταν ο αιτών έχει ειδικές ανάγκες.

4. Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν ότι μια διαδικασία εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II μπορεί να λάβει προτεραιότητα ή να επιταχυνθεί εφόσον:

[...]

β) ο αιτών προδήλως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πρόσφυγας δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ [του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (ΕΕ L 304, σ. 12)]· ή

γ) η αίτηση ασύλου θεωρείται ως αβάσιμη:

i) διότι ο αιτών προέρχεται από ασφαλή χώρα καταγωγής κατά την έννοια των άρθρων 29, 30 και 31 της οδηγίας, ή

ii) διότι η χώρα, που δεν είναι κράτος μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, με την επιφύλαξη του άρθρου 28, παράγραφος 1, ή

δ) ο αιτών παραπλάνησε τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών πληροφοριών ή εγγράφων ή με την απόκρυψη σχετικών πληροφοριών ή εγγράφων όσον αφορά την ταυτότητα ή/και την εθνικότητά του, που μπορούσαν να επηρεάσουν αρνητικά την απόφαση [...]

[...]

8. Το άρθρο 28 της οδηγίας 2005/85, με τίτλο «Αβάσιμες αιτήσεις», έχει ως εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των άρθρων 19 και 20, τα κράτη μέλη μπορούν να απορρίψουν αίτηση ασύλου ως αβάσιμη μόνο εάν η αποφαινόμενη αρχή αποδείξει ότι ο αιτών δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως πρόσφυγας δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ.

2. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 23, παράγραφος 4, στοιχείο β', και στις περιπτώσεις αβάσιμων αιτήσεων ασύλου για τις οποίες ισχύουν οποιεσδήποτε από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 23, παράγραφος 4, στοιχεία α' και γ' έως ιε', τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να θεωρούν μια αίτηση ως προδήλως αβάσιμη, εφόσον λαμβάνει το χαρακτηρισμό αυτό στην εθνική νομοθεσία.»

9. Το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85, με τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής», έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

α) απόφαση επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν, περιλαμβανομένων των αποφάσεων:

i) με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως απαράδεκτη κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2·

ii) που λαμβάνονται στα σύνορα ή τις ζώνες διέλευσης κράτους μέλους όπως περιγράφεται στο άρθρο 35, παράγραφος 1·

iii) να μη διεξαχθεί εξέταση κατά το άρθρο 36·

β) άρνηση να αρχίσει εκ νέου η εξέταση της αίτησης η οποία σταμάτησε σύμφωνα με τα άρθρα 19 και 20·

γ) απόφαση να μην εξετασθεί περαιτέρω η μεταγενέστερη αίτηση σύμφωνα με τα άρθρα 32 και 34·

δ) απόφαση περί αρνήσεως της εισόδου στο πλαίσιο των προβλεπόμενων δυνάμει του άρθρου 35, παράγραφος 2, διαδικασιών,

ε) απόφαση ανάκλησης του καθεστώτος του πρόσφυγα κατά το άρθρο 38.

2. Τα κράτη μέλη ορίζουν τις προθεσμίες και θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής από τον αιτούντα σύμφωνα με την παράγραφο 1.

3. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν, εφόσον απαιτείται, διατάξεις σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις τους όσον αφορά:

α) το κατά πόσον η άσκηση προσφυγής σύμφωνα με την παράγραφο 1 επιτρέπει στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος καθ' όσο διάστημα εκκρεμεί·

β) τη δυνατότητα να ζητηθούν ασφαλιστικά μέτρα ή μέτρα προστασίας όταν η προσφυγή σύμφωνα με την παράγραφο 1 δεν επιτρέπει στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος καθ' όσο διάστημα εκκρεμεί· τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβλέπουν ότι λαμβάνονται αυτοδικαίως ασφαλιστικά μέτρα, και

γ) τους λόγους προσβολής απόφασης λαμβανομένης δυνάμει του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχείο γ', σύμφωνα με τη μεθοδολογία που εφαρμόζεται δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ'.

4. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίζουν προθεσμίες για την εξέταση της απόφασης της αποφαινόμενης αρχής από το δικαστήριο σύμφωνα με την παράγραφο 1.

5. Όταν στον αιτούντα έχει χορηγηθεί καθεστώς που παρέχει σύμφωνα με την εθνική και κοινοτική νομοθεσία τα ίδια δικαιώματα και οφέλη με το καθεστώς του πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ, μπορεί να θεωρηθεί ότι ο αιτών διαθέτει πραγματική προσφυγή στην περίπτωση που αποφασισθεί από δικαστήριο ότι η προσφυγή δυνάμει της παραγράφου 1 είναι απαράδεκτη ή είναι απίθανο να φέρει αποτέλεσμα λόγω ανεπαρκούς ενδιαφέροντος του αιτούντος για τη συνέχιση της διαδικασίας.

6. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική νομοθεσία τους όρους σύμφωνα με τους οποίους να μπορεί να τεκμαίρεται ότι ο αιτών ανακάλεσε σιωπηρά ή παραιτήθηκε από την προσφυγή του σύμφωνα με την παράγραφο 1, καθώς και τους κανόνες για τη διαδικασία που ακολουθείται σε αυτές τις περιπτώσεις.»

Η εθνική νομοθεσία

10. Η σχετικές ρυθμίσεις περιλαμβάνονται στον νόμο της 5ης Μαΐου 2006 περί δικαιώματος ασύλου και συμπληρωματικών μορφών προστασίας (*Mémorial A 2006*, σ. 1402), όπως έχει τροποποιηθεί από τον νόμο της 29ης Αυγούστου 2008 (*Mémorial A 2008*, σ. 2024, στο εξής: νόμος της 5ης Μαΐου 2006).

11. Το άρθρο 19 του νόμου της 5ης Μαΐου 2006 ορίζει:

«1) Ο Υπουργός αποφαινεται επί της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται γραπτώς στον αιτούντα. Σε περίπτωση απορριπτικής αποφάσεως, οι πληροφορίες σχετικά με το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής περιλαμβάνονται ρητώς στην απόφαση. Ο Υπουργός μεριμνά ώστε η διαδικασία να ολοκληρωθεί το συντομότερο δυνατό, υπό την επιφύλαξη της διενέργειας κατάλληλης και ενδελεχούς εξετάσεως. Όταν δεν μπορεί να ληφθεί απόφαση εντός εξαμήνου, ο αιτών λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεως, πληροφορίες σχετικά με τον χρόνο κατά τον οποίο αναμένεται η απόφαση επί της αιτήσεώς του. Η ενημέρωση αυτή δεν θεμελιώνει υποχρέωση του Υπουργού έναντι του αιτούντος να λάβει απόφαση εντός της συγκεκριμένης προθεσμίας. Η αρνητική απόφαση του Υπουργού συνεπάγεται την έκδοση αποφάσεως απελάσεως.

2) Η αίτηση θεραπείας δεν διακόπτει την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής του παρόντος άρθρου.

3) Κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως. Κατά της αποφάσεως απελάσεως χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Τα δύο αυτά ένδικα βοηθήματα ασκούνται με ένα και το αυτό δικόγραφο, επί ποινή απαραδέκτου του ένδικου βοηθήματος που ασκείται χωριστά. Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος είναι ένας μήνας από την κοινοποίηση της αποφάσεως. Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκησή του έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. [...]

4) Οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου μπορούν να προσβληθούν με έφεση ενώπιον του διοικητικού εφετείου. Η προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως είναι ένας μήνας από την κοινοποίηση η οποία γίνεται με μέριμνα της γραμματείας. Η προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκησή της έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα [...].

12. Το άρθρο 20 του νόμου της 5ης Μαΐου 2006 προβλέπει:

«1) Ο Υπουργός δύναται να αποφαινεται επί της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

b) όταν είναι πρόδηλο ότι ο αιτών δεν πληροί τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση καθεστώτος διεθνούς προστασίας·

[...]

d) όταν ο αιτών παραπλάνησε τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών στοιχείων ή πλαστών εγγράφων ή με την απόκρυψη πληροφοριών ή εγγράφων όσον αφορά την ταυτότητα ή την ιθαγένειά του τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς την απόφαση·

[...]

2) Η απόφαση του Υπουργού πρέπει να εκδίδεται το αργότερο εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία διαπιστώνεται ότι ο αιτών εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου. Ο Υπουργός εκδίδει αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται γραπτώς στον αιτούντα. Σε περίπτωση απορριπτικής αποφάσεως, οι πληροφορίες σχετικά με το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής περιλαμβάνονται ρητώς στην απόφαση. Η αρνητική απόφαση του Υπουργού συνεπάγεται την έκδοση αποφάσεως απελάσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του τροποποιημένου νόμου της 28ης Μαρτίου 1972 [...].

3) Η αίτηση θεραπείας δεν διακόπτει την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής του παρόντος άρθρου.

4) Κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας στο πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως. Κατά της αποφάσεως απελάσεως χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Τα δύο αυτά ένδικα βοηθήματα ασκούνται με ένα και το αυτό δικόγραφο, επί ποινή απαραδέκτου του ένδικου βοηθήματος που ασκείται χωριστά. Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος είναι δεκαπέντε ημέρες από την κοινοποίηση της αποφάσεως. Το διοικητικό δικαστήριο αποφαινεται εντός δύο μηνών από την ημερομηνία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος. [...] Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκησή του έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου δεν υπόκεινται σε έφεση.

5) Η απόφαση του Υπουργού περί εξετάσεως της βασιμότητας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή».

13. Ο νόμος της 5ης Μαΐου 2006 τροποποιήθηκε με τον νόμο της 19ης Μαΐου 2011 (*Mémorial A* 2011, σ. 1618). Η παράγραφος 5 του άρθρου 20 του πρώτου νόμου καταργήθηκε και η παράγραφος 4 του άρθρου αυτού τροποποιήθηκε ως εξής:

«Κατά της απόφασης του Υπουργού επί της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας που λαμβάνεται με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Κατά της απόφασης που απορρίπτει την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας χωρεί προσφυγή ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω απόφασης. Κατά της απόφασης απελάσεως χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου. Τα τρία αυτά ένδικα βοηθήματα ασκούνται με ένα και το αυτό δικόγραφο, επί ποινή απαραδέκτου του ένδικου βοηθήματος που ασκείται χωριστά. Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος είναι δεκαπέντε ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης. Το διοικητικό δικαστήριο αποφαινεται εντός δύο μηνών από την ημερομηνία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος. [...] Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκησή του έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου δεν υπόκεινται σε έφεση.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

14. Στις 19 Αυγούστου 2009, ο B. Samba Diouf, Μαυριτανός υπήκοος, υπέβαλε στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών και Μεταναστεύσεως του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας. Στις 22 Σεπτεμβρίου 2009, ο B. Samba Diouf εξετάσθηκε όσον αφορά την κατάστασή του και τους λόγους της αιτήσεώς του.

15. Ο B. Samba Diouf δήλωσε ότι εγκατέλειψε τη Μαυριτανία επιχειρώντας να διαφύγει από την κατάσταση δουλείας στην οποία βρισκόταν και ότι επιθυμούσε να εγκατασταθεί στην Ευρώπη για να ζήσει υπό καλύτερες συνθήκες και να δημιουργήσει οικογένεια. Ο αιτών εξέφρασε, εξάλλου, τον φόβο του ότι ο πρώην εργοδότης του, από τον οποίο είχε κλέψει 3 000 ευρώ, θα τον αναζητούσε για να τον φονεύσει.

16. Η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας που υπέβαλε ο B. Samba Diouf εξετάσθηκε κατά την ταχεία διαδικασία και απορρίφθηκε ως αβάσιμη, με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως της 18ης Νοεμβρίου 2009, που κοινοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο με συστημένη επιστολή στις 20 Νοεμβρίου 2009.

17. Με την απόφαση αυτή, πρώτον, γνωστοποιήθηκε στον B. Samba Diouf ότι η απόφαση επί της βασιμότητας της αιτήσεώς του περί παροχής διεθνούς προστασίας ελήφθη με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας διότι υπάγεται στις δύο περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 1, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, υπό την έννοια ότι είναι πρόδηλο ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις αναγνώρισεως καθεστώτος διεθνούς προστασίας (άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο b) και ότι ο αιτών επιχείρησε να παραπλανήσει τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών στοιχείων ή πλαστών εγγράφων (άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο d).

18. Δεύτερον, με την εν λόγω απόφαση, ο Υπουργός Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως απέρριψε επί της ουσίας το αίτημα του B. Samba Diouf περί παροχής διεθνούς προστασίας. Τρίτον, ο εν λόγω Υπουργός διέταξε την απέλασή του από το Λουξεμβούργο.

19. Η απόρριψη της αιτήσεως του B. Samba Diouf παρέθετε ως αιτιολογία το γεγονός ότι, αφενός, ο αιτών προσκόμισε πλαστό διαβατήριο, παραπλανώντας με τον τρόπο αυτό τις αρχές, και, αφετέρου, ότι οι προβληθέντες λόγοι ήταν οικονομικής φύσεως και δεν ανταποκρίνονταν στα κριτήρια που δικαιολογούν την παροχή διεθνούς προστασίας.

20. Ειδικότερα, θεωρήθηκε ότι ο φόβος αντιποίνων εκ μέρους του πρώην εργοδότη τού B. Samba Diouf δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως φόβος διώξεως υπό την έννοια της Συμβάσεως της Γενεύης, δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένα πολιτικό, εθνικό ή θρησκευτικό υπόβαθρο. Κρίθηκε,

επιπλέον, ότι ο φόβος αντιποίνων ήταν υποθετικός, καθότι δεν αποδείχθηκε. Τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε ο B. Samba Diouf, δηλαδή ότι η έλευσή του στην Ευρώπη είχε ως κίνητρο την επιθυμία του να συνάψει γάμο και να δημιουργήσει οικογένεια, καθώς και το ότι οι συνθήκες εργασίας ήταν πολύ σκληρές στη Μαυριτανία, θεωρήθηκαν ότι προδήλως δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως της Γενεύης. Εξάλλου, επισημάνθηκε ότι η νέα Κυβέρνηση της Μαυριτανίας έχει θεσπίσει νόμο κατά της δουλείας, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ τον Φεβρουάριο του 2008, δυνάμει του οποίου η δουλεία τιμωρείται με χρηματική ποινή και με φυλάκιση 10 ετών.

21. Τέλος, κρίθηκε επίσης ότι δεν υπήρχαν ουσιώδεις και βάσιμοι λόγοι ώστε να θεωρηθεί ότι ο B. Samba Diouf διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο να υποστεί σοβαρή βλάβη, υπό την έννοια του άρθρου 37 του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, οι οποίοι να δικαιολογούν την παροχή συμπληρωματικής προστασίας.

22. Ο B. Samba Diouf άσκησε προσφυγή ενώπιον του tribunal administratif κατά της αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως της 18ης Νοεμβρίου 2009 με την οποία ζήτησε, πρώτον, την ακύρωση της αποφάσεως αυτής στο μέτρο που ο εν λόγω Υπουργός αποφάσισε να εξετάσει τη βασιμότητα της αιτήσεώς του παροχής διεθνούς προστασίας με την ταχεία διαδικασία, δεύτερον, τη μεταρρύθμιση, άλλως την ακύρωση, της εν λόγω αποφάσεως στο μέτρο που απέρριπτε την παροχή διεθνούς προστασίας και, τρίτον, την ακύρωση της ίδιας αποφάσεως στο μέτρο που διέτασσε την απέλασή του από το Λουξεμβούργο.

23. Το tribunal administratif, κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως του B. Samba Diouf με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, έκρινε ότι η εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση αυτή δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα, θέτει ζητήματα ερμηνείας του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85, σε σχέση με την εφαρμογή της γενικής αρχής του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος.

24. Το tribunal administratif επισημαίνει, συναφώς, ότι η απόφαση περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας έχει σημαντικές συνέπειες για τον αιτούντα το άσυλο. Αφενός, κατά την άποψη του δικαστηρίου αυτού, η επιλογή της διαδικασίας αυτής, η οποία, αντίθετα προς τις επί της ουσίας αποφάσεις που απορρίπτουν την παροχή διεθνούς προστασίας και διατάσσουν την απέλαση, δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα κατά το Λουξεμβουργιανό δίκαιο, συνεπάγεται τη σύντμηση της προθεσμίας προσφυγής από ένα μήνα σε 15 ημέρες. Αφετέρου, ο αιτών δεν διαθέτει στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής τους δυο βαθμούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στην τακτική διαδικασία, δεδομένου ότι η διαδικασία αυτή περιορίζεται σε ένα μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

25. Το tribunal administratif εκθέτει επίσης την άποψή του επί του επιχειρήματος που προέβαλε ο εκπρόσωπος της Λουξεμβουργιανής Κυβερνήσεως, κατά το οποίο το tribunal administratif προέβη σε έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας –μέσω έμμεσης προσβολής της αποφάσεως– κατά την εξέταση της προσφυγής που είχε ως αίτημα τη μεταρρύθμιση της οριστικής απορριπτικής αποφάσεως. Το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε απόφαση του Cour administrative της 16ης Ιανουαρίου 2007 (αριθ. αποφάσεως 22095 C).

26. Το tribunal administratif προβάλλει ότι δεν μπορεί να δεχθεί επ' αυτού την προπαρατεθείσα απόφαση του Cour administrative, στον βαθμό που ο έλεγχος της αποφάσεως περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας «μέσω της ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της οριστικής αποφάσεως», τον οποίο προτείνει το Cour administrative, αντιβαίνει στη βούληση του νομοθέτη να εξαιρέσει, με το άρθρο

20, παράγραφος 5, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, την εν λόγω απόφαση από την άσκηση οποιουδήποτε ελέγχου νομιμότητας.

27. Υπό τις συνθήκες αυτές, το tribunal administratif αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK την έννοια ότι αντιβαίνει στο άρθρο αυτό εθνική ρύθμιση, όπως το άρθρο 20, [παράγραφος 5,] του νόμου [της 5ης Μαΐου 2006], κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών άσυλο δεν διαθέτει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της αποφάσεως της διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της οικείας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως [στο πρώτο ερώτημα], έχει η γενική αρχή παροχής αποτελεσματικής ένδικης προστασίας σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, η οποία βασίζεται στα άρθρα 6 και 13 της [Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950], την έννοια ότι αντιβαίνει στην αρχή αυτή εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 20, [παράγραφος 5,] του νόμου [της 5ης Μαΐου 2006], κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών άσυλο δεν διαθέτει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της αποφάσεως της διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της οικείας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

28. Με τα ανωτέρω ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85, κατά το οποίο οι αιτούντες άσυλο πρέπει να έχουν δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής κατά των αποφάσεων «επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν» και, γενικότερα, η γενική αρχή του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος έχουν την έννοια ότι αντίκεινται σε ρύθμιση όπως αυτή της κύριας δίκης, βάσει της οποίας καμία αυτοτελής ένδικη προσφυγή δεν μπορεί να ασκηθεί κατά της αποφάσεως της αρμόδιας εθνικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας.

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

29. Προς εξέταση του ερωτήματος αυτού, πρέπει, εισαγωγικά, να υπογραμμιστεί ότι οι διαδικασίες που προβλέπονται στην οδηγία 2005/85 αποτελούν τις ελάχιστες προδιαγραφές και ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν, από πολλές απόψεις, περιθώριο εκτιμήσεως για την εφαρμογή των διατάξεων αυτών, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της εθνικής νομοθεσίας.

30. Έτσι, η οργάνωση της εξετάσεως των αιτήσεων ασύλου επαφίεται, βάσει της ενδέκατης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας 2005/85, στη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών, τα οποία μπορούν, ανάλογα με τις εθνικές ανάγκες, να δίδουν προτεραιότητα ή να επισπεύδουν την εξέταση οιασδήποτε αιτήσεως, λαμβάνοντας υπόψη τις προδιαγραφές της εν λόγω οδηγίας, με την επιφύλαξη, κατά το άρθρο 23, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, κατάλληλης και ενδεδειγμένης εξετάσεως. Με την ίδια αιτιολογική σκέψη υπογραμμίζεται ότι είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων άσυλο να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων ασύλου το συντομότερο δυνατό.

31. Το άρθρο 23 της οδηγίας 2005/85 παρέχει ειδικότερα στα κράτη μέλη τη δυνατότητα εφαρμογής ταχείας διαδικασίας στις περιπτώσεις που προβλέπονται στις παραγράφους του 3 και 4, δηλαδή όταν η αίτηση είναι πιθανό να θεωρηθεί ως βάσιμη ή όταν ο αιτών έχει ειδικές ανάγκες ή ακόμη βάσει δεκαεξί ειδικών λόγων που δικαιολογούν την εφαρμογή μιας τέτοιας διαδικασίας. Αυτές αφορούν, μεταξύ άλλων, τις αιτήσεις οι οποίες είναι προδήλως αβάσιμες, διότι οι αρμόδιες

αρχές μπορούν, βάσει σαφών και προφανών στοιχείων, να κρίνουν ότι ο αιτών δεν μπορεί να τύχει διεθνούς προστασίας, καθώς και τις αιτήσεις που ενέχουν απάτη ή κατάχρηση.

32. Συναφώς, το άρθρο 23, παράγραφος 4, στοιχεία β' και δ', της οδηγίας 2005/85 παραθέτει, μεταξύ άλλων, τις περιπτώσεις στις οποίες ο αιτών δεν μπορεί προδήλως να θεωρηθεί πρόσφυγας ή δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να υπαχθεί στο καθεστώς πρόσφυγα σε κράτος μέλος βάσει της οδηγίας 2004/83, δηλαδή όταν ο αιτών παραπλάνησε τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών πληροφοριών ή εγγράφων ή με την απόκρυψη σχετικών πληροφοριών ή εγγράφων όσον αφορά την ταυτότητα ή/και την εθνικότητά του, που μπορούσαν να επηρεάσουν αρνητικά την απόφαση.

33. Η οδηγία 2005/85 δεν περιλαμβάνει ορισμό της έννοιας της ταχείας διαδικασίας. Στο άρθρο της 23, παράγραφος 4, θέτει ωστόσο τις προϋποθέσεις της ταχείας διεκπεραιώσεως ορισμένων αιτήσεων ασύλου τηρουμένων των βασικών αρχών και των θεμελιωδών εγγυήσεων που αναφέρονται στο κεφάλαιό της II. Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει ένα σύνολο διατάξεων με αντικείμενο την εξασφάλιση της αποτελεσματικής πρόσβασης στις διαδικασίες παροχής ασύλου επιβάλλοντας στα κράτη μέλη να παρέχουν στους αιτούντες επαρκείς εγγυήσεις ώστε να μπορούν αυτοί να προωθούν την αίτησή τους σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.

34. Με την όγδοη αιτιολογική σκέψη της, η οδηγία 2005/85 σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και συνάδει με τις αρχές που αναγνωρίζονται, ιδίως, στο Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ειδικότερα, οι αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου και περί ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα πρέπει, κατά την εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

35. Η θεμελιώδης αρχή του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος αποτελεί το αντικείμενο του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85. Το άρθρο αυτό επιβάλλει στα κράτη μέλη να εξασφαλίσουν στους αιτούντες άσυλο δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος κατά των αποφάσεων που απαριθμούνται στην παράγραφο του 1.

36. Κατά το εν λόγω άρθρο 39, παράγραφος I, στοιχείο α', τα κράτη μέλη πρέπει να μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος κατά «αποφάσεως επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν», περιλαμβανομένων των αποφάσεων με τις οποίες η αίτηση κρίνεται απαράδεκτη, των αποφάσεων που λαμβάνονται στα σύνορα ή τις ζώνες διέλευσης κράτους μέλους, καθώς και των αποφάσεων να μην εξεταστεί η αίτηση, διότι η αρμόδια αρχή διαπίστωσε ότι ο αιτών άσυλο επιδιώκει να εισέλθει ή έχει μόλις εισέλθει παράνομα στο έδαφος της χώρας της από ασφαλή τρίτη χώρα.

Ως προς την έννοια της αποφάσεως επί της αιτήσεως ασύλου, κατά το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85

37. Το αιτούν δικαστήριο ερωτά, πρώτον, εάν το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 έχει την έννοια ότι αφορά την απόφαση της αρμόδιας διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας.

38. Ο προσφεύγων της κύριας δίκης υποστηρίζει ότι από τη σκόπιμα ασαφή διατύπωση του άρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 μπορεί να συναχθεί ότι η διάταξη αυτή αφορά όλες τις αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου και ότι τα κράτη μέλη πρέπει να προβλέπουν δικαίωμα προσβολής της αποφάσεως εθνικής αρχής περί εξετάσεως αιτήσεως με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας.

39. Οι κυβερνήσεις που υπέβαλαν παρατηρήσεις και η Επιτροπή προβάλλουν, αντιθέτως, ότι η εν λόγω διάταξη αφορά μόνον τις οριστικές αποφάσεις που απορρίπτουν ή ανακαλούν το καθεστώς πρόσφυγα. Αντικείμενο της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας του άρθρου 39, πα-

ράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 μπορεί επομένως να είναι μόνον η οριστική απόφαση επί της αιτήσεως παροχής προστασίας, και όχι η απόφαση με την οποία η εθνική αρχή αποφασίζει να εξετάσει την αίτηση αυτή με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, η οποία αποτελεί απόφαση προπαρασκευαστική της οριστικής αποφάσεως ή απόφαση οργανώσεως της διαδικασίας.

40. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί εάν η απόφαση περί εξετάσεως αιτήσεως ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας αποτελεί απόφαση «επί της αιτήσεως ασύλου», κατά της οποίας ο αιτών διαθέτει δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85.

41. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 και, ειδικότερα, από τις πράξεις που παρατίθενται σε αυτό κατά μη εξαντλητικό τρόπο, στην έννοια της «αποφάσεως επί της αιτήσεως ασύλου» εμπίπτει μια σειρά αποφάσεων οι οποίες ισοδυναμούν με οριστική απόρριψη της αιτήσεως επί της ουσίας, καθόσον οι αποφάσεις αυτές είτε κρίνουν απαράδεκτη την αίτηση είτε λαμβάνονται στα σύνορα. Το ίδιο ισχύει για τις λοιπές αποφάσεις τις οποίες το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο β' έως ε' της οδηγίας 2005/85 υπάγει ρητώς στο δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος.

42. Επομένως, οι αποφάσεις τις οποίες ο αιτών την παροχή του ασύλου πρέπει να μπορεί να προσβάλει δυνάμει του άρθρου 39, παράγραφος 1, της οδηγίας 2005/85 είναι εκείνες που συνεπάγονται απόρριψη της αιτήσεως ασύλου για ουσιαστικούς λόγους ή, ενδεχομένως, για τυπικούς ή διαδικαστικούς λόγους που αποκλείουν την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας.

43. Κατά συνέπεια οι αποφάσεις που είναι προπαρασκευαστικές της επί της ουσίας αποφάσεως ή οι αποφάσεις οργανώσεως της διαδικασίας δεν εμπίπτουν στη διάταξη αυτή.

44. Εξάλλου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 53 και 54 των προτάσεών του, το να ερμηνευθεί το γράμμα του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85 υπό την έννοια ότι «απόφαση επί της αιτήσεως ασύλου» αποτελεί οποιαδήποτε απόφαση εκδίδεται σε σχέση με την αίτηση χορηγήσεως ασύλου, ακόμα και οι αποφάσεις που είναι προπαρασκευαστικές της οριστικής αποφάσεως που αποφαινεται επί της αιτήσεως παροχής ασύλου ή οι αποφάσεις οργανώσεως της διαδικασίας, έρχεται σε αντίθεση με το συμφέρον της ταχείας διεκπεραίωσης των αιτήσεων χορηγήσεως ασύλου. Συμφέρον στην ταχύτερη δυνατή ολοκλήρωση της οικείας διαδικασίας, κατά το άρθρο 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85, με την επιφύλαξη κατάλληλης και ενδελεχούς εξετάσεως έχουν, όπως προκύπτει από την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, τόσο τα κράτη μέλη όσο και οι αιτούντες την παροχή ασύλου.

45. Επομένως, το άρθρο 39, παράγραφος 1, της οδηγίας 2005/85 έχει την έννοια ότι δεν επιβάλλει να προβλέπει το εθνικό δίκαιο συγκεκριμένο ή αυτοτελές ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως περί εξετάσεως αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν απαγορεύει, κατ' αρχήν, εθνική ρύθμιση όπως αυτή του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006.

Ως προς τη συμβατότητα ρυθμίσεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, με το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος

46. Το άρθρο 39, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85 επιτρέπει στα κράτη μέλη να ορίζουν τις προθεσμίες και να θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την εφαρμογή του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 39, παράγραφος 1. Όπως υπενθυμίζεται στην εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, το κατά πόσον η προσφυγή είναι αποτελεσματική, μεταξύ άλλων όσον αφορά την εξέταση

των σχετικών γεγονότων, εξαρτάται από το διοικητικό και δικαστικό μηχανισμό κάθε κράτους μέλους ως σύνολο.

47. Στο μέτρο που, στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι λόγοι για τους οποίους η αρμόδια αρχή εφάρμοσε την ταχεία διαδικασία συμπύπτουν ή επικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό με τους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε επί της ουσίας η υπαγωγή στο καθεστώς πρόσφυγα, το δικαστήριο ερωτά, κατά δεύτερον, αν το γεγονός ότι ο αιτών την παροχή ασύλου δεν έχει δικαίωμα προσβολής της αποφάσεως της αρμόδιας διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της αιτήσεώς του με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας παραβιάζει το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος, υπό την έννοια ότι ο αιτών την παροχή ασύλου δεν θα μπορεί να αμφισβητήσει επί της ουσίας την απόφαση με την οποία απορρίπτεται η υπαγωγή του στο καθεστώς πρόσφυγα.

48. Το υποβληθέν ερώτημα αφορά επομένως το δικαίωμα του αιτούντος την παροχή ασύλου να ασκήσει αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα κατά το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85 και, στο πλαίσιο του δικαίου της Ένωσης, την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

49. Η αρχή αυτή συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται σήμερα με το άρθρο 47 του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2010, DEB, C-279/09, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 30 και 31, καθώς και διάταξη της 1ης Μαρτίου 2011, Chartry, C-457/09, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 25).

50. Συνεπώς, πρέπει να εξακριβωθεί εάν το σύστημα που θέτει σε εφαρμογή η εθνική ρύθμιση περί της οποίας πρόκειται στην κύρια δίκη σέβεται την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και, ειδικότερα, εάν η μη δυνατότητα προσβολής της αποφάσεως περί εξετάσεως της αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας στερεί από τον αιτούντα την παροχή ασύλου το δικαίωμά του ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος.

51. Ο νόμος της 5ης Μαΐου 2006 προβλέπει, στο άρθρο 20, παράγραφος 4, το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου με αίτημα τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως που έλαβε ο Υπουργός Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, καθώς και προσφυγή ακυρώσεως κατά της διαταγής απελάσεως.

52. Κατά τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης, το άρθρο 20, παράγραφος 5, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση του Υπουργού περί εξετάσεως του βασίμου της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν προσβάλλεται με προσφυγή, απαγορεύει κάθε ένδικο μέσο κατά της εν λόγω αποφάσεως, τόσο μέσω αυτοτελούς προσφυγής όσο και στο πλαίσιο προσφυγής επί της ουσίας στρεφόμενης κατά της οριστικής αποφάσεως περί παροχής διεθνούς προστασίας. Αυτή η αδυναμία ασκήσεως προσφυγής εμποδίζει τον αιτούντα να έχει πρόσβαση σε αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα κατά της οριστικής αποφάσεως που αποφαίνεται επί της ουσίας της αιτήσεώς του παροχής ασύλου, διότι η επί της ουσίας προσφυγή του δεν θα είχε καμία πιθανότητα ευόδωσής υπό τις συνθήκες αυτές.

53. Οι κυβερνήσεις που υπέβαλαν παρατηρήσεις και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος δεν απαγορεύει ρύθμιση όπως αυτή της κύριας δίκης, υπογραμμίζοντας ότι, κατά την εξέταση της τελικής αποφάσεως, η νομική βάση κάθε προπαρασκευαστικής αποφάσεως πρέπει να υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο. Η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση προβάλλει, συναφώς, ότι αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα συνιστά η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά της οριστικής αποφάσεως, όπως έχει αναγνωρίσει το Cour administrative, με την απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2007 (αριθ. 22095C), και όπως αποδεικνύεται από τη μέχρι σήμερα πάγια νομολογία του tribunal administratif.

54. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, C-13/01, Safalero (Συλλογή 2003, σ. I-8679, σκέψεις 54 έως 56), το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αρχή

της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας των δικαιωμάτων που έλκουν οι πολίτες από το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι η αρχή αυτή δεν αποκλείει εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας ο πολίτης δεν έχει τη δυνατότητα ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος κατά αποφάσεως που έλαβε η αρμόδια διοικητική αρχή, εφόσον έχει στη διάθεσή του μέσο παροχής ένδικης προστασίας, το οποίο του διασφαλίζει την προστασία των δικαιωμάτων που έλκει από το δίκαιο της Ένωσης, και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να πετύχει την έκδοση δικαστικής αποφάσεως διαπιστώνουσας τη μη συμβατότητα μεταξύ της εν λόγω διατάξεως και του δικαίου της Ένωσης.

55. Η απόφαση περί της εφαρμοστέας διαδικασίας κατά την εξέταση της αιτήσεως παροχής ασύλου, αυτοτελώς θεωρούμενη και ανεξαρτήτως της τελικής αποφάσεως με την οποία γίνεται δεκτή ή απορρίπτεται η αίτηση αυτή, αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη της τελικής αποφάσεως επί της αιτήσεως.

56. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μη ύπαρξη ενδίκου βοηθήματος επί του παρόντος σταδίου της διαδικασίας δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματος ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος, υπό την προϋπόθεση, ωστόσο, ότι η νομιμότητα της τελικής αποφάσεως που λαμβάνεται με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, και ιδίως οι λόγοι που οδήγησαν την αρμόδια αρχή να απορρίψει ως αβάσιμη την αίτηση παροχής ασύλου, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ενδελεχούς εξετάσεως από τον εθνικό δικαστή, στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως που απορρίπτει την εν λόγω αίτηση.

57. Όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο που διενεργείται στο πλαίσιο ενδίκου βοηθήματος επί της ουσίας κατά της αποφάσεως που απορρίπτει την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, πρέπει να τονιστεί ότι η αποτελεσματικότητα του ενδίκου βοηθήματος δεν διασφαλίζεται αν, λόγω της έλλειψης δυνατότητας ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου της 5ης Μαΐου 2006, οι λόγοι που οδήγησαν τον Υπουργό Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως να εξετάσει τη βασιμότητα της αιτήσεως με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ενός τέτοιου ελέγχου. Συγκεκριμένα, σε κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης, οι λόγοι που προβάλλει ο Υπουργός για την εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας είναι οι ίδιοι με εκείνους για τους οποίους απορρίφθηκε η αίτηση. Η κατάσταση αυτή καθιστά αδύνατο τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως, από πραγματικής και νομικής απόψεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2006, C-506/04, Wilson, Συλλογή 2006, σ. I-8613, σκέψεις 60 έως 62).

58. Επομένως, οι λόγοι που δικαιολογούν την εφαρμογή ταχείας διαδικασίας πρέπει να μπορούν να αμφισβητηθούν μεταγενέστερα ενώπιον του εθνικού δικαστή και να εξεταστούν από αυτόν στο πλαίσιο προσφυγής αντικείμενο της οποίας μπορεί να αποτελέσει η τελική απόφαση που περατώνει τη σχετική με την αίτηση παροχής ασύλου διαδικασία. Συγκεκριμένα, δεν είναι συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης η ερμηνεία εθνικής ρυθμίσεως, όπως αυτή του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου του 2006, κατά την έννοια ότι οι λόγοι που οδήγησαν την αρμόδια διοικητική αρχή να εξετάσει την αίτηση παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο κανενός δικαστικού ελέγχου.

59. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να αποφαινεται, με προδικαστική απόφαση, επί της ερμηνείας των εθνικών διατάξεων ούτε να κρίνει αν η ερμηνεία τους από το αιτούν δικαστήριο είναι ορθή. Συγκεκριμένα, μόνον τα εθνικά δικαστήρια είναι αρμόδια να αποφαινούνται επί της ερμηνείας του εσωτερικού δικαίου (βλ., συναφώς, απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, C-378/07 έως C-380/07, Αγγελιδάκη κ.λπ., Συλλογή 2009, σ. I-3071, σκέψη 48).

60. Ωστόσο, στο πλαίσιο αυτό πρέπει να υπομνησθεί η επιταγή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας του εθνικού δικαίου η οποία παρέχει στα εθνικά δικαστήρια τη δυνατότητα να διασφαλίζουν, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, την πλήρη αποτελεσματικότητα του δικαίου όταν αποφαινούνται επί των διαφορών των οποίων έχουν επιληφθεί (βλ., μεταξύ άλλ-

λων, απόφαση της 15ης Απριλίου 2008, C-268/06, Impact, Συλλογή 2008, σ. I-2483, σκέψη 99). Η αρχή της σύμφωνης ερμηνείας επιβάλλει στα εθνικά δικαστήρια να χρησιμοποιούν κάθε δυνατότητα εντός των ορίων της αρμοδιότητάς τους, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο του εσωτερικού δικαίου και εφαρμόζοντας μεθόδους ερμηνείας που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό, προκειμένου να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα της επίμαχης οδηγίας και να καταλήγουν σε λύση σύμφωνη προς τον σκοπό που επιδιώκει η οδηγία αυτή (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Impact, σκέψη 101 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

61. Σκοπός της οδηγίας 2005/85 είναι η θέσπιση ενός κοινού πλαισίου εγγυήσεων που θα παρέχουν τη δυνατότητα διασφάλισης της πλήρους τηρήσεως της σύμβασης της Γενεύης και των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής αποτελεί θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης. Προκειμένου να είναι αποτελεσματική η άσκηση του δικαιώματος αυτού, ο εθνικός δικαστής πρέπει να μπορεί να ελέγχει το βάσιμο των λόγων που οδήγησαν την αρμόδια διοικητική αρχή να κρίνει αβάσιμη ή καταχρηστική την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, χωρίς να ισχύει για τους λόγους αυτούς αμάχητο τεκμήριο νομιμότητας. Επίσης, στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής ο εθνικός δικαστής που έχει επιληφθεί της υποθέσεως πρέπει να ελέγξει αν η απόφαση περί εξετάσεως της αιτήσεως παροχής ασύλου με την ταχεία διαδικασία ελήφθη σύμφωνα με τις διαδικασίες και τις θεμελιώδεις εγγυήσεις που προβλέπονται στο κεφάλαιο II της οδηγίας 2005/85, όπως προβλέπεται στο άρθρο της 23, παράγραφος 4.

62. Όσον αφορά τις προθεσμίες ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος και τη δυνατότητα δύο βαθμών δικαιοδοσίας, το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι υφίστανται διαφορές μεταξύ της ταχείας διαδικασίας και της τακτικής διαδικασίας εξετάσεως αιτήσεως ασύλου. Υπογραμμίζει ειδικότερα ότι η προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως πρέπει να ασκηθεί σε προθεσμία δεκαπέντε ημερών από της κοινοποίησεως της εν λόγω αποφάσεως, αντί της προθεσμίας του ενός μηνός που ισχύει για την τακτική διαδικασία, και ότι οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου που λαμβάνονται με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν μπορούν να προσβληθούν με ένδικο μέσο.

63. Οι κυβερνήσεις που υπέβαλαν παρατηρήσεις και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η ελάχιστη προϋπόθεση που θέτει η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ικανοποιείται και με την ύπαρξη ενός μόνο βαθμού δικαιοδοσίας, χωρίς η προθεσμία των 15 ημερών, εν προκειμένω, να συνιστά παραβίαση της αρχής αυτής, τόσο υπό το πρίσμα της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου όσο και υπό το πρίσμα του Δικαστηρίου.

64. Πρέπει να εξακριβωθεί αν το δίκαιο της Ένωσης αποκλείει εθνική ρύθμιση, όπως αυτή της κύριας δίκης, στον βαθμό που η επιλογή της ταχείας διαδικασίας αντί της τακτικής διαδικασίας συνεπάγεται διαφορές οι οποίες οδηγούν, κατ' ουσία, στην επιδείνωση της θέσεως του αιτούντος άσυλο όσον αφορά το δικαίωμά του ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος, εφόσον μπορεί να ασκήσει προσφυγή μόνον εντός 15 ημερών και έχει πρόσβαση σε έναν μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

65. Συναφώς, πρέπει εισαγωγικά να επισημανθεί ότι οι διαφορές που υπάρχουν, στην εθνική ρύθμιση, μεταξύ ταχείας και τακτικής διαδικασίας, οι οποίες σημαίνουν σύντμηση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής και έλλειψη δύο βαθμών δικαιοδοσίας, συνδέονται με τη φύση της ισχύουσας διαδικασίας. Οι διατάξεις περί των οποίων πρόκειται στην κύρια δίκη έχουν ως σκοπό την εξασφάλιση ταχύτερης διεκπεραίωσης των αβάσιμων ή απαράδεκτων αιτήσεων ασύλου, προκειμένου να καταστεί δυνατή η αποτελεσματικότερη διεκπεραίωση των αιτήσεων που υπέβαλαν άτομα που βασίμως πρέπει να υπαχθούν στο καθεστώς των προσφύγων.

66. Όσον αφορά το γεγονός ότι η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής είναι ένας μήνας στην περίπτωση αποφάσεως εκδοθείσας μέσω της τακτικής διαδικασίας και μόνο δεκαπέντε ημέρες στην περίπτωση της ταχείας διαδικασίας, το σημαντικό είναι, όπως επισήμανε ο γενικός

εισαγγελέας στο σημείο 63 των προτάσεών του, η ταχθείσα προθεσμία να είναι ουσιαστικά επαρκής για την προετοιμασία και την άσκηση αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος.

67. Όσον αφορά τις συντομευμένες διαδικασίες, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής των δεκαπέντε ημερών δεν είναι, κατ' αρχήν, ουσιαστικά ανεπαρκής για την προετοιμασία και την άσκηση αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος, και είναι εύλογη και ανάλογη σε σχέση με τα δικαιώματα και διακυβευόμενα συμφέροντα.

68. Εντούτοις, απόκειται στον εθνικό δικαστή να καθορίσει, σε περίπτωση κατά την οποία, σε συγκεκριμένη κατάσταση, η δεκαπενθήμερη προθεσμία αποδεικνύεται ανεπαρκής υπό το πρίσμα των περιστάσεων της υποθέσεως, εάν το στοιχείο αυτό μπορεί καθεαυτό να συνιστά επαρκή λόγο ώστε να δεχθεί το εν λόγω δικαστήριο τη συναγόμενη έμμεση προσβολή της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση της αιτήσεως παροχής ασύλου, οπότε, ο εν λόγω δικαστής, δεχόμενος την προσφυγή, θα διατάξει την εξέταση της αιτήσεως κατά την τακτική διαδικασία.

69. Όσον αφορά το γεγονός ότι ο αιτών το άσυλο διαθέτει τη δυνατότητα δικαστικής κρίσης δύο βαθμών δικαιοδοσίας μόνο στην περίπτωση αποφάσεως εκδιδόμενης κατά την τακτική διαδικασία, πρέπει να τονιστεί ότι η οδηγία 2005/85 δεν επιβάλλει την ύπαρξη δύο βαθμών δικαιοδοσίας. Σημαντικό είναι να υφίσταται ένδικο βοήθημα ενώπιον δικαστηρίου, την οποία εγγυάται το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85. Η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας παρέχει στον πολίτη δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο και όχι περισσότερους βαθμούς δικαιοδοσίας.

70. Στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει επομένως να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85 και η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας έχουν την έννοια ότι δεν αντίκεινται σε εθνική ρύθμιση όπως αυτή της κύριας δίκης, βάσει της οποίας καμία αυτοτελής προσφυγή δεν μπορεί να ασκηθεί κατά της αποφάσεως της αρμόδιας εθνικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, εφόσον οι λόγοι που οδήγησαν την αρχή αυτή να εξετάσει τη βασιμότητα της εν λόγω αιτήσεως με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας μπορούν να υπαχθούν αποτελεσματικά σε δικαστικό έλεγχο στο πλαίσιο προσφυγής με την οποία μπορεί να προσβληθεί η τελική απορριπτική απόφαση, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει.

Επί των δικαστικών εξόδων

71. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα, και η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας έχουν την έννοια ότι δεν αντίκεινται σε εθνική ρύθμιση όπως αυτή της κύριας δίκης, βάσει της οποίας καμία αυτοτελής προσφυγή δεν μπορεί να ασκηθεί κατά της αποφάσεως της αρμόδιας εθνικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής ασύλου με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, εφόσον οι λόγοι που οδήγησαν την αρχή αυτή να εξετάσει τη βασιμότητα της εν λόγω αιτήσεως με εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας μπορούν να υπαχθούν αποτελεσματικά σε δικαστικό έλεγχο στο πλαίσιο προσφυγής με την οποία μπορεί να προσβληθεί η τελική απορριπτική απόφαση, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει.